

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2013. február 20. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlt** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** - helyesen 2012. **július** 12. napján is tartott tárgyalás alapján - 2012. október 11. napján kihirdetett **1.B.788/2011/72.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A 2011. február 11. napjától 2011. április 11. napjáig előzetes fogvatartásban lévő, majd **2011.** április 12. napjától **2011.** augusztus **27.** napjáig más ügyben jogerős szabadságvesztés-büntetését töltő, majd 2011. augusztus 27. napjától ismét előzetes fogvatartásban lévő

A vádlott bűnösségének megállapítását készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének kísérletében [Btk. 313/C. § (1) bekezdés b) pont, (2) bekezdés b) pont] **mellőzi.**

A vádlott halmazati büntetését e cselekmény miatt is kiszabottnak tekinti.

A bűnjelek nyilvántartási száma helyesen: Bjk.**408/2011.**

A vádlottat az első fokú eljárásban felmerült - helyesen - **292.980,- (kettőszázkilencvenkettőezer-kilencszáznolcvan) forint** bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

A vádlott által a 2011. február 11. napjától 2011. április **11.** napjáig, valamint a 2011. augusztus 27. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe.

Egyebekben az első fokú ítéletet **helybenhagyja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült **18.000,- (tizennyolcezer) forint bűnügyi költség megfizetésére** külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Szegedi Törvényszék hatályon kívül helyezte a vádlottal szemben a Csongrádi Városi Bíróság 2.B.141/2008/125. sorszámú ítéletével alkalmazott próbára bocsátó rendelkezést, a próbára bocsátást megszüntette és a vádlott bűnösségét a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) és d) pontja szerint minősülő emberölés büntetében, valamint a Btk. 313/C. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének kísérletében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 14 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint a bűnjelekről és a vádlottat 324.774,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, egyezően elsődlegesen jogos védelmi helyzet fennállása okából történő felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A vádlott az elsőfokú tárgyaláson az ítélet kihirdetését követően elfogultságot jelentett be a Szegedi Ítéltáblával szemben. A Kúria 2012. december 19. napján kelt Bkk.I.1607/2012/2. számú végzésével a Szegedi Ítéltábla kizárását megtagadta.

A vádlott védője írásban részletesen indokolt fellebbezésében annak irányát a következők szerint módosította, illetőleg egészítette ki:

- elsődlegesen fenntartotta a jogos védelem okából történő, a vádlott felmentésére irányuló fellebbezését,
- másodlagosan a bűncselekmény eltérő minősítését, a vádlott bűnösségének életveszélyt okozó testi sértés büntetében való megállapítását indítványozta,
- harmadlagosan a Btk. 87. § (2) bekezdés c) pontjára történő hivatkozással a kiszabott büntetés enyhítését kérte,
- a másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványainak elutasítása esetén indítványozta az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését azzal, hogy a bizonyítási indítványainak az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás keretében tegyen eleget.

A vádlott a másodfokú eljárásban fellebbezését akként indokolta, hogy abban lényegében kitarthat az elsőfokú eljárásban tett tagadó vallomása mellett, egyúttal arra hivatkozott, hogy a nyomozó hatóság tagjai és az ügyben korábban eljáró védője hatására tett az ügyben beismerő vallomást.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelenlévő ügyész a védelem bizonyítási indítványainak elutasítását és perbeszédében az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen fenntartotta az írásban benyújtott fellebbezésének indokolását.

A vádlott - aki mindenben csatlakozott védőjéhez - továbbra is azt nyilatkozta, nem akarta megölni a sértettet és az 1. sz. tanúék haragszanak rá, ezért tett **az 1. sz. tanú** terhelő vallomást. Állítása szerint birtokában van az az irat, amire ügyének nyomozója és korábbi védője a beismerő vallomását leírták annak érdekében, hogy azt megtanulja. E személyek ujjlenyomatának vizsgálatával és azonosításával bizonyítható lenne a beismerő vallomásával kapcsolatosan állítottak.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket minden irányban alaptalanoknak tartotta és szükségtelennek ítélte további bizonyítás felvételét is.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az első fokú ítélet ez okból történő hatályon kívül helyezését szükségessé tevő eljárási szabálysértés nélkül folytatta le. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve beszerezte mindazon bizonyítékokat, amelyek az ügy érdemi elbírálásához szükségesek. A rendelkezésére álló valamennyi bizonyítékot egyenként és összességében is részletesen megvizsgálta. Meggyőző indokát adta annak, hogy mely bizonyítékot miért fogadott, illetőleg vetett el. Okfejtése logikus és megfelel az iratokban rögzítetteknek.

A bizonyítékok mérlegelése eredményeként megállapított tényállása túlnyomórészt megalapozott, azt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva a rendelkezésre álló iratok alapján a következőkkel egészítette ki, illetőleg helyesbítette:

A vádlottnak a 2./ pont alatt írt büntetését a Csongrád Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság hat hónap börtönre enyhítette. Ebből a hat hónapos szabadságvesztéséből a vádlott 2011. augusztus 27. napján szabadult feltételes

kedvezményel. A feltételes szabadsága 2012. augusztus 26. napján eredményesen letelt.

A vádlott 172 cm magas és 70 kg testsúlyú, a sértett 180 cm magas és 77 kg a testsúlya.

Mellőzte a másodfokú bíróság az első fokú ítélet tényállásából a 4. oldal 6. bekezdésének a vádlotti célzatra vonatkozó részét, valamint az 5. oldal 7. bekezdését. A vádlotti tudattartalom ugyanis a bíróság által megállapított tényekből levont jogi következtetés, ami nem a tényállás, hanem a jogi indokolás részét képezi (BH 2005.167.).

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

Tekintettel a tényállás megalapozottságára, a másodfokú bíróság szükségtelennek tartotta további bizonyítás felvételét, mert a Be. 353. § (1) bekezdése alapján annak csak akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, továbbá ha a bizonyítás az első fokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezheti.

Az elsőfokú bíróság azonban bizonyítás felvételét szükségessé tevő eljárási szabálysértést sem valósított meg, így ez okból sem volt szükséges a további bizonyítás.

A vádlott felmentését célzó, a jogos védelmi helyzetre hivatkozó fellebbezések valójában a bizonyítékok mérlegelését támadták. Azt sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlottnak azt a védekezését, mely szerint **a sértett** támadt rá egy késsel és ő ennek elhárítása végett ütötte meg a sértettet. Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott a vádlott e vallomásával is. Meggyőző érvekkel vetette azt el, és ennek során aprólékosan elemezte **az 1. sz. tanú** vallomását is. A vádlott ugyanis már az elsőfokú eljárásban is hivatkozott arra, hogy **az 1. sz. tanú** elfogult vele szemben, és ezért tett rá terhelő vallomást.

Az elsőfokú bíróságnak **az 1. sz. tanú** vallomásának hitelt érdemlőségét az ítélet jogi indokolásában azért kellett fokozott gondossággal vizsgálnia, mert a tanú a nyomozati vallomásával ellentétben a tárgyaláson igyekezett a vádlott

Bf.I.4/2013/11.

szerepét illetően semleges vallomást tenni. Ennek okaként azt adta elő, hogy senkinek nem akar ártani.

A tanú azonban mindenben fenntartotta nyomozati vallomását, ami kétségkívül cáfolta a vádlottnak azt a védekezését, mely szerint a sértettel véletlenül találkozott össze az utcán és a sértett italfogyasztás ürügyén csalta el magához.

Az 1. sz. tanú vallomása összhangban állt az egyéb bizonyítékokkal is, így **a sértett** és a 2. sz. tanú vallomásaival. Ezért a tanú szavahihető, vallomása bizonyítékként értékelhető.

Emiatt szükségtelen [1. sz. név] tanúkenti kihallgatása arra vonatkozóan, hogy **az 1. sz. tanú** elfogult a vádlottal szemben.

Az ítéletábra elutasította [2. sz. név] és [3. sz. név] tanúkenti kihallgatására irányuló védelmi indítványt is. A védelem ezt az indítványt már az elsőfokú eljárásban is előterjesztette, a bizonyítási indítvány elutasításának okát az elsőfokú bíróság ítéletében megindokolta, azzal az ítéletábra is egyetértett. Ezt azzal egészítette ki, hogy a két tanú vallomása nem zárja ki az eseményeknek az első fokú ítéletben rögzítettek szerinti megtörténtét. Azt ugyanis az ítélet is tartalmazza, hogy a vádlott [4. sz. név]-ék meglátogatása előtt ismerőseinél is fogyasztott szeszes italt.

A védelem sérelmezte, hogy a sértett lakásán lefoglalt kézen lévő vérnyomokat nem vetették hemogenetikai vizsgálat alá annak megállapítása végett, hogy azon a vádlottól származó vérnyomok vannak-e. Ez a védelem szerint alátámasztaná a vádlott vallomásának azon részét, hogy a sértett támadt rá és a vádlott védekezésként rámarkolt a késre.

Az ítéletábra álláspontja az, hogy szükségtelen a kézen lévő vérnyomok DNS vizsgálata. Az elsőfokú eljárásban is meghallgatott igazságügyi orvosszakértő, (név) ugyanis a tekintetben kategorikus véleményt adott, hogy a kézen lévő vérnyomok biztos, hogy nem ráfogás következtében jöttek létre, mert a vérnyomok formája nem felel meg ennek a keletkezési mechanizmusnak (a kézen cseppenéses, nem pedig elkenődéses nyomok voltak.) A vádlott kezén lévő sérülés jellege sem valószínűsíti a kés pengéjének megmarkolását. A vádlotti védekezést emellett **az 1. sz. tanú, a sértett** és a 2. sz. tanú is megcáfolták.

Mindezen bizonyítékok mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben. A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényi lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó és jogos védelem okán a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A védelem **az 1. sz. tanú** és családja elfogultságára tanúként indítványozta megidézni a vádlott elfogásakor intézkedő két rendőrt is. A fellebbezés indokolása szerint **az 1. sz. tanú** és [5. sz. név] ekkor olyan kijelentést tettek, hogy „rád fogjuk, hogy meg akartad ölni (a sértettet) és lerakunk a börtönbe”. E két tanú kihallgatása szükségtelen, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével **az 1. sz. tanú** és **a sértett** mindvégig következetes terhelő vallomását fogadta el bizonyítékként. Amennyiben a vádlott elfogásakor a jelenlévők részéről ilyen kijelentés elhangzott volna, azt a két rendőr jelentésben mindenképp rögzítette volna. Az idő múlására tekintettel az intézkedő rendőröktől egyébként sem várható el az, hogy az elfogás részleteire visszaemlékezzenek.

A védelem szakértői bizonyítást indítványozott arra vonatkozóan is, hogy a vádlott beismerő vallomását tartalmazó jegyzőkönyvben szereplő szabatos megfogalmazás származhat-e a vádlottól. A vádlott a másodfokú nyilvános ülésen pedig lényegében ujjnyom-szakértői vizsgálatot kért arra vonatkozóan, hogy a beismerő vallomást tartalmazó iraton az ügyében eljáró vizsgáló és akkori védőjének ujjlenyomata található. Az ítéletábra ezeket az indítványokat is elutasította.

A vádlott 2011. május 26-án tett a nyomozás során beismerő vallomást (nyomozati iratok 254. oldal). Ennek tartalma szerint, megismerve a tárgyalásról lemondás jogintézményét, elismerte, hogy a sértettet azért bántalmazta, mert úgy gondolta, a sértett árulta be őt a rendőrségnek.

Az ítéletábra álláspontja az, hogy ha és amennyiben a vizsgáló és a terhelt védője tájékoztatja a gyanúsítottat egy olyan jogintézmény lehetőségéről, ami egyrészt lerövidíti az eljárást, másrészt rövidebb tartamú büntetés kiszabását teszi lehetővé, nem jelenti azt, hogy a terheltet a hatóság kényszerítette a beismerő vallomás megtételére. Bár ekkor a terheltet nem emberöléssel, hanem életveszélyt okozó testi sértés büntetével gyanúsították meg, ez is olyan súlyú bűncselekmény, aminek a beismerését a jogkövetkezmények ismeretében nyilvánvalóan nem vállalja az, aki azt nem követte el. A jegyzőkönyv szövegezése sem támasztja alá a vádlott állítását. A büntetőügyben eljáró hatóságok előtt ismert, hogy a jegyzőkönyvbe foglalást megelőzi a gyanúsított szóbeli kihallgatása, a részletek feltárása, majd nyomban ezután annak írásos rögzítése. Nem kötelező a gyanúsított által előadottakat szó szerint jegyzőkönyvbe foglalni.

Bf.I.4/2013/11.

Ezért az ítéletábra elutasította a vádlott beismerő vallomásának bármilyen szakértő általi megvizsgálását.

A védelmi fellebbezés eljárási kifogásként hozta fel, hogy a terhelt ügyében eljáró [6. sz. név] rendőr-őrnagy hozzátartozója a próbával érintett ügy sértettjének, [7. sz. név]-

nek. Ezt az állítást azonban a terhelt semmivel nem támasztotta alá. A vezetékevek pusztá egyezése még nem alapozza meg a hozzátartozói viszonyra levont következtetést. A próbával kapcsolatos ügyben a bíróság egyébként is már megállapította a vádlott bűnösségét, a jelen ügyben a büntetés kiszabására került sor. Ezért a próbára bocsátással érintett ügy sértettje és a jelen ügy nyomozási előadója közötti bármilyen, de csak feltételezéseken nyugvó esetleges hozzátartozói viszony nem elegendő indok a vádlottal szemben indult új ügyben eljáró vizsgáló elfogultságának feltételezésére.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a bizonyítási indítványokon keresztül az első fokú ítélet megalapozottságát támadó fellebbezéseket is alaptalanoknak ítélte, ezért sem ez okból, sem pedig abszolút eljárási szabálysértés okából nem kellett az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezni.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és bűncselekményét a törvénynek megfelelően minősítette.

A védelmi fellebbezés a bűncselekmény minősítését is támadta, és annak életveszélyt okozó testi sértés büntetékénti értékelésére irányult.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott aljas indokból és különös kegyetlenséggel bántalmazta a sértettet és szándéka a sértett életének kioltására irányult.

A vádlott tizenkilenc-huszonhét-szer ütötte meg a sértettet, ebből kettő-négy alkalommal közepes-nagy erővel a sértett koponyájára sújtott. A többi ütés is a sértett felsőtestére irányult, a sértett végtagjain lévő sérülések úgynevezett védekezési sérülések. A bűncselekmény tárgyi oldalán megjelenő körülmények úgy, mint a bántalmazás módja, eszköze, ereje, az ütések száma, a bántalmazott testtájék, valamint az alanyi oldalon megjelenő körülmények, azaz a vádlottnak a bűncselekmény elkövetését megelőző, és a bűncselekmény utáni kijelentései, minden kétséget kizáró módon azt támasztják alá, hogy a vádlott szándéka a bántalmazás során a sértett életének kioltására irányult. A bűncselekmény minősítése szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a sértett a bántalmazás alatt mindvégig eszméleténél volt, vagy azt egy kis időre elveszítette. Az orvosszakértői vélemény szerint halála orvosi beavatkozás hiányában eshetőlegesen bekövetkezett volna, mégpedig a 3 rb. közvetlen életveszélyes sérülés miatt, amihez még hozzájárult a nagy kiterjedésű zúzódások miatti fájdalomérzet okozta sokkos állapot is.

A vádlott gyakorlatilag csaknem agyonverte a sértettet. Ez a fajta elkövetési mód mindenképpen alkalmas a különös kegyetlenség, mint elkövetési mód megállapítására.

Az eljárás során az is kétségtől bizonyítást nyert, hogy a vádlott azért bántalmazta a sértettet, mert úgy vélte, ő árulta be a rendőrségen. Töretlen a bírói gyakorlat, hogy az ilyen motívumból fakadó elkövetést aljas indokból elkövetettnek kell tekinteni.

Mindezekből következik, hogy az ítéletábra a bűncselekmény enyhébb minősítésére irányuló fellebbezéseket is alaptalanoknak találta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság szükségtelenül állapította meg a vádlott bűnösségét a készpénz-helyettesítési fizetési eszközzel visszaélés vétségének kísérletében is, hiszen a bűnösségét a Csongrádi Városi Bíróság 2.B.141/2008/125. számú ítéletében már kimondta (Büntetőeljárás jog - Kommentár a gyakorlat számára HVGORAC Lap és Könyvkiadó Kft. 12. pótlás 1377. oldal). A jelen ügyben, tekintettel arra, hogy a vádlott az ítéletben elbírált bűncselekményét a próbára bocsátás alatt követte el, a bíróságnak csak büntetést kell kiszabnia e bűncselekményért is. Ezért az ítéletábra mellőzte a vádlott bűnösségének megállapítását a Btk. 313/C. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének kísérletében, ugyanakkor a vádlott halmazati büntetését e cselekmény miatt is kiszabottnak tekintette.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva az ítéletábra további enyhítő körülményként értékelte azt, hogy a sértett a vádlottnak megbocsátott. Mellőzte azonban annak enyhítő körülménykénti értékelését, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik. Az elsőfokú iratok 6. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldalán lévő vádlotti nyilatkozat szerint (amikor a bíróság a más ügybeni jogerős szabadságvesztés büntetését töltő vádlott előzetes letartóztatását elrendelte), a vádlott élettársa 9 hónapos terhes. Következésképpen a vádlott ténylegesen nem gondoskodott a gyermekről, annak eltartásához ténylegesen nem járult hozzá. A büntetés kiszabása körében figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményekről szóló 56. BK vélemény II/4. pontja pedig csak a hozzátartozóról való tényleges gondoskodást tekinti a büntetés súlyát csökkentő tényezőnek.

Bf.I.4/2013/11.

A főügyészégi átirattal ellentétben az ítéletábra nem értékelte enyhítő körülményként a vádlott beismerő vallomását, hiszen azt a vádlott utóbb visszavonta.

További súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy a vádlott a bűncselekményt ittas állapotban követte el.

A minősített emberölést a törvény 10-20 évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A Btk. 85. § (1)-(2) bekezdése (amely jogszabályhelyre az elsőfokú bíróság nem hivatkozott, ezért azt az ítéletábra pótolta) szerinti halmazati büntetés - jelen ügyben - határozott tartamú szabadságvesztés esetén 10-20 évig terjedhet, aminek a Btk. 83. § (2) bekezdése szerinti középértéke 15 év szabadságvesztés.

A súlyosító körülmények túlsúlya és nyomatéka indokolja azt, hogy a bíróság a szabadságvesztést e középértékhez közeli tartamban állapítsa meg. Az enyhítő körülmények (kísérlet, a sértett megbocsátása) miatt azonban helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a középértéknél egy évvel enyhébb szabadságvesztést szabott ki. Ennek további enyhítése azonban épp a súlyosító körülmények és az elkövetés rendkívül durva módja miatt nem indokolt.

Ezért a kiszabott büntetés enyhítésére irányult fellebbezések is alaptalanok.

Helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat a bűncselekmény jellegére és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre tekintettel eltiltotta a közügyek gyakorlásától is. Ennek jogszabályi alapját azonban tévesen jelölte meg, mert az helyesen a Btk. 62. § (1) és 63. § (1) bekezdése.

A törvényi rendelkezéseknek megfelelően számította be az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe. A beszámítás időpontjai azonban több esetben pontatlanul kerültek feltüntetésre.

A Be. 258. § (2) bekezdés a) pontján alapuló rendelkezéseknél az írásba foglalt ítéletben téves, hogy a vádlott 2012. augusztus 26. napjáig más ügyben jogerős szabadságvesztés büntetését töltötte, mert az helyesen **2011.** augusztus **27.** napja. A tárgyaláson kihirdetett úgynevezett kísételekben ugyanakkor a jogerős szabadságvesztés kezdő évszámát tévesen 2012-nek tüntette fel az elsőfokú bíróság 2011. helyett.

Pontatlan a beszámított előzetes fogvatartás „első részének” utolsó napja, mert az helyesen 2011. április **11.** napja.

Ezért az ítéletábra a vádlott előzetes fogvatartására vonatkozó adatokat a másodfokú ítélet rendelkező részében helyesbítette, és az ott megjelölt időpontokban előzetes fogvatartásban töltött időt számította be a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett az elkövetési eszköz elkobzásáról, ennek jogszabályi alapja azonban hiányos, mert az helyesen a Btk. 77. § (1) bekezdés **a) pontján** alapul.

Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében tévesen a Csongrád Megyei Főügyészség bűnjelszámát tüntette fel. Az iratok szerint a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bjk.408/2011. szám alatt tartja nyilván a bűnjeleket (nyomozati iratok 127. oldal). Ezért az ítélőtábla helyesbítette a bűnjel nyilvántartási számát.

Az elsőfokú bíróság pontatlanul állapította meg a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét. Az általa feltüntetett 324.774,- forint nyilvánvalóan tartalmazza **a sértett** rendőri elővezetésével kapcsolatosan felmerült 43.250,- forint költséget is. Ez azonban a vádlottra nem terhelhető (az elsőfokú bíróság ennek megfizetésére helyesen **a sértettet** kötelezte is). Az elsőfokú bíróság által megállapított bűnügyi és az elővezetési költség különbözete sem felel meg azonban a költségjegyzékbe bevezetett tételek együttes összegének, mert az helyesen 292.980,- forint, ezért ezen összeg megfizetésére kötelezte a vádlottat a másodfokú bíróság.

Az iratok alapján a másodfokú bíróság helyesbítette az egyik tárgyalás napját is, mert az helyesen 2012. **július 12.** napja.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket minden irányban alaptalanoknak találta, de az első fokú ítéletet hivatalból is felülbírálvá, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 381. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésére is - kötelezte.

Az ítélet ellen a Be. 386. §-a alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2013. február 20.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.	Dr. Cserhádi Ágota sk.	Sefta Márta dr. sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja
Bf.I.4/2013/11.		

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.4/2013/11. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.788/2011/72. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2013. február 20.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke